

3. Kapitola - Lepší bude zůstat...

K sídlu jsme dorazili až k večeru. S Kurtem jsme společnými silami dopravili výtržníka do jednoho z četných pokojů a oba sebou třískli na pohovku.

Kurt: „Asi si dojdu pro aspirin..“

Já: „Asi si dojdu pro tunu kofeinu...kde máme tu colu?“

Kurt: „Kolik vůbec je?“ *otrávený pohled na hodinky* „Hmm..23:50..“

Já: „Řekla bych, že si půjdeme lehnout...mám toho už pro dnešek skutečně plné zuby..“

Kurt: „Já rovněž...“

Oba jsme odešli do svých pokojů a Kurt šel ještě zkontrolovat neznámého. Já jsem mezitím už tvrdě spala...

Ráno: 6:30

„To je snad zlej sen!!!“ zařvala jsem rozespale a rychle se podívala vedle sebe...

„Uff..byl to zlej sen..“ pronesla jsem.. Mrkla na budík a zděsila se, jelikož normálně spím ještě tak dalších 5 hodin...vyškrábala jsem se z pelechů a zakopla o své boty, které jsem nechala ležet u postele. Jak jsem se poroučela k zemi, následovala mě peřina, která smetla květináč, jenž stál vedle postele a při pádu rozbil sklo od balkonových dveří.

„Huuupsssss....a teď jsem zaručeně vzbudila celé osazenstvo sídla....tedy....toho chlápka a Kurta.....Kurt mě zabije...“

Postavila jsem se, došla k balkoně a začala rovnat květináč zpět na své místo. Ale když jsem se pro něj předklonila, šťouchla jsem zadkem do druhého květináče, který stál na balkonové zídce.

„Joj!!! Winstonova bonsai!!!“ Rychle jsem zjišťovala směr letu květináče, který mezitím již přistál v keři pod balkonem. „Uf..ještě štěstí“..oddechla jsem si a opatrně se vyplížila ven.

Došla jsem ke dveřím Kurtova pokoje a přiložila na ně ucho...uslyšela jsem chrápání. „Mám skutečně štěstí, že toho nevzbudí ani stádo slonů..“ pronesla jsem a připlížila se ke dveřím Neznámého. Uvnitř bylo ticho.....„Asi spí taky, ale nekácí pralesy jako Kurt.“

Otočila jsem se a sešla po schodech dolů. Vyšla před sídlo a zamířila směrem na místo, kde přistála ta nešťastná bonsai. Sehnula jsem se pro ni a najednou uslyšela z okna, těsně vedle mého balkonu, nepříjemný pípavý zvuk.

„Hm..typla bych to na budík...moment..Kurt má pokoj na opačné straně, ne?“ blesklo mi hlavou..Vtom se ozvalo hlasité: „Dement jeden!!!!“ a z onoho okna vyletěl budík.. Uskočila jsem a budík přistál vedle květináče. Někdo vykoul z okna: „Hihi...tak to jsem asi trochu přehnal...“

Podívala jsem se nahoru a uviděla Neznámého. Teprve teď mi došlo, že vlastně spal v pokoji vedle mě....„Hele....víte, že házením budíků můžete ublížit nevinným dámám?“

Neznámý: „Vy tu nějaké vidíte?“

Já: „Ha, ha, ha...“ (ironicky)

Najednou se za chlápkem ozvalo: „To jste šílený?“ a z okna vykoul Kurt: „ÁÁÁÁÁ!!“

Vždyť to je Lařin budík... po mamince!!"

Já: „A průser...“

Neznámý: „Nu co... pokud budete chtít, seženu nový...“

Já a Kurt: „Ahm..to by bylo na dlouhé vysvětlování...“

Budík jsme raději s Kurtem rychle stopili. Neznámý se mezitím přemístil do haly a zaujatě zíral na jednu z Lařiných čínských váz.

„Nechci vám kazit radost,ale pokud si myslíte, že ten budík schovaný v keři, je nenápadný, tak jsem čínská váza....“ pronesl s řádnou porcí sarkasmu a prohlížel si dále vázu.

Já: Hele..a kvůli koho jsme ho asi museli schovat?..“

Neznámý: Hele...a kvůli koho asi tak otřesně pípál?..“

A šřouchl do vázy na stolku. „Whoopps..“ pronesl, prudce se otočil a zázrakem vázu v letu chytnul.

Já: „No vidíte...málem jste si roztřískl příbuzného..“

Neznámý: „Hele..není to čínská váza?? Hmm..v situacích, jako jsou tyto nesnáším ironii..“

Kurt jen protočil oči a očividně se mu ulevilo, že váza zůstala celá. Po tomto menším incidentu jsme se konečně usadili na pohovku.

Rozvinul se následující dialog:

„Nuže..v první řadě bych vám chtěl poděkovat za pomoc. Bylo to od vás velmi šlechetné.“

Já a Kurt: „To byla samozřejmost..“

„Nyní by bylo ode mě adekvátní se představit...“

S Kurtem jsme se na sebe vytřeštěně podívali..

„Je něco v nepořádku?“

„ Ne, ne.. vše je v naprostém..pořádku..“

„Dobře..tedy..jmenuji se Kurtis Karner..těší mě..“ a podal mi a Kurtovi ruku.

Kurt zíral...ani se mu nedivím..nejdříve je mu ten chlápek docela podobný, a potom se ještě stejně jmenuje...

Následovalo menší vysvětlování..zde je stručně v bodech:

- Kurtis je údajně Kurtův vzdálený bratranec.
- Podobně, jako Kurt byl pronásledován, proto jeho příjmení Karner. Přejmenovali ho jeho rodiče, aby ho uchránili.
- Když jsme se s Kurtem zeptali na jeho rodiče, otázku rychle přešel a jen podotkl, že Kurta si údajně našel díky mému rozhovoru na Hawaji...
- Snažil se Kurta kontaktovat písemně již dříve,ale nikdy nedostal odpověď. Kdo by taky tenkrát četl dopis od 17-ti letýho kluka....když to dořekl, rychle přeskočil dále..
- Kurta se tenkrát snažil najít, protože chtěl objevit někoho z rodiny. Nyní se sem vydal pouze proto, že chtěl získat informace okolo toho starého domu....
(Když jsem se ho zeptala na přívěsek na jeho krku, který mě upoutal, tak uhnul pohledem a obrátil nenápadně list. Stejně jako když jsem se ho zeptala na minulost...)

„Tak...dobrá...skončil jsem. Jsem rád, že jsme si to vyjasnili. Vyřešeno. Nyní, pokud dovolíte, bych šel...“ pronesl, když dokončil výklad. Trošku nešikovně se postavil, vzal tašku přehozenou přes opěradlo pohovky a chystal se k odchodu.

Kurt: „Rád bych ještě podotkl jednu věc...nikdy mi žádný dopis nepřišel. Kdyby ano, tak bych na něj určitě reagoval..“

Neznámý jen prohodil přes rameno: „Hmmm...tak to rád slyším..ale teď už nebudu zdržovat..“ a vydal se ke dveřím.

Rázně jsem se mu postavila do cesty a spustila:

„Tak to tedy ne.....“

Za 1.) Jak si můžete být tak jist, že tak hrozně obtěžujete?

Za 2.) Když jste Kurta konečně našel, tak co třeba mít radost a zůstat...“

Zíral na mě a pomalu přede mnou ustupoval.

Za 3.) S tímhle *ukázala jsem na jeho zranění* nikam nepůjdete..

Stále pomalu couval ke křeslu.

Za 4.) Mám nemilý pocit, že jste neřekl vše...

Za 5.) Ještě vám dlužím poděkování....

Šťouhla jsem do něj prstem, čímž ztratil rovnováhu a kecl si do křesla.

Výhrůžně jsem se nad ním naklonila: „,...a za 6.)...Tak rychle se mě nezbavíte...“

Neznámý seděl v křesle a beze slova na mě kulil oči. S něčím takovým očividně nepočítal.

Vtom zasáhl Kurt. „Výborně, Pink, lépe bych to neřekl dokonce ani já..ehm.. tedy zůstanete..“

Neznámý stále zírající na mě: „Myslím, že raději ano.....“